YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
19 päivänä syyskuuta 2002 *

Asiassa C-104/00 P,

DKV Deutsche Krankenversicherung AG, edustajanaan Rechtsanwalt S. von Petersdorff-Campen, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-19/99, DKV vastaan SMHV (COMPANYLINE), 12.1.2000 antaman tuomion (Kok. 1998, s. II-1) kumoamista,

vastapuolina ja muina asianosaisina:

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään A. von Mühlendahl ja D. Schennen, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann (esittelevä tuomari) sekä tuomarit S. von Bahr, M. Wathelet, C. W. A. Timmermans ja A. Rosas,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 21.3.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.5.2002 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Deutsche Krankenversicherung AG (jäljempänä DKV) on yhteisön tuomioistuimeen 20.3.2000 toimittamallaan valituksella hakenut EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla muutosta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuimen asiassa T-19/99, DKV vastaan SMHV (COMPANYLINE), 12.1.2000 antamaan tuomioon (Kok. 2000, s. II-1; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä hylkäsi DKV:n vaatimuksen kumota sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) ensimmäisen valituslautakunnan 18.11.1998 tekemän päätöksen (asia R 72/1998-1), jolla valituslautakunta oli hylännyt DKV:n valituksen päätöksestä evätä sanamerkin "Companyline" rekisteröinti yhteisön tavaramerkiksi vakuutus- ja finanssipalveluja varten.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Seuraavia merkkejä ei rekisteröidä:

— —

b) tavaramerkit, joilta puuttuu erottamiskyky;

c) tavaramerkit, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroi-

den tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia;

— —

2. Edellä 1 kohtaa sovelletaan, vaikka rekisteröinnin esteet olisivat olemassa ainoastaan osassa yhteisöä.

— — "

3 Asetuksen N:o 40/94 12 artiklassa otsikon "Yhteisön tavaramerkkiin kohdistuvat rajoitukset" alla säädetään seuraavaa:

"Yhteisön tavaramerkki ei oikeuta haltijaa kieltämään toista käyttämästä elinkeinotoiminnassa:

— —

b) tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia osoittavia merkintöjä,

— —

jos nämä käyttävät niitä hyvää liiketapaa noudattaen."

Riidan taustalla olevat seikat

4 DKV on kirjeessään 23.7.1996 hakenut SMHV:ltä sanan "Companyline" rekisteröintiä yhteisön tavaramerkiksi vakuutus- ja finanssipalveluja varten (luokka 36).

5 SMHV:n tutkinnan suorittanut virkamies hylkäsi hakemuksen 17.4.1998 tekemällään päätöksellä sanan erottamiskyvyn puuttumisen vuoksi asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla. SMHV:n ensimmäinen valituslautakunta hylkäsi 18.11.1998 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) DKV:n tekemän valituksen 17.4.1998 tehdystä päätöksestä samoin perustein kuin tutkinnan suorittanut virkamies.

Valituksenalainen tuomio

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 21.1.1999 saapuneella kirjelmällään kantaja nosti kanteen, jossa vaaditaan riidanalaisen päätöksen kumoamista.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ensinnäkin valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa todennut, että merkki, jonka rekisteröinti evättiin, koostuu yksinomaan sanoista "company" ja "line", jotka ovat tavanomaisessa kielenkäytössä englanninkielisissä maissa. Sanasta "company" ilmenee, että kyseessä on tavara tai palvelu, joka on tarkoitettu yhtiöille tai yrityksille. Sanalla "line" on useita merkityksiä. Vakuutus- ja rahoituspalveluiden osalta tämä sana voi tarkoittaa muun muassa vakuutussektorin osaa, tuotevalikoimaa tai tuoteryhmää. Näin ollen "company" ja "line" ovat yleisnimiä, jotka ainoastaan merkitsevät yrityksille tarkoitettujen tavaroiden tai palveluiden valikoimaa. Sillä, että näistä sanoista tehdään yhdyssana muuttamatta sanojen ulkoasua tai merkitystä, ei lisätä merkkiin mitään sellaista, minkä perusteella olisi katsottava, että kantajan palvelut voitaisiin tämän merkin perusteella — kun sitä tarkastellaan kokonaisuutena — erottaa muiden yritysten palveluista. Merkillä "Companyline" ei siten ole erottamiskykyä.

8 Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki kantajan väitteen, jonka mukaan SMHV laiminlöi yhteisön tavaramerkkioikeuden yhdenmukaistamista koskevan velvollisuuden arvioimalla merkin erottamiskykyä yksinomaan englanninkielisissä maissa. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 28 kohdassa, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklassa säädettyjen rekisteröinnin epäämisperusteiden soveltamista varten saman artiklan 2 kohdassa säädetään, että niiden olemassaolo yhdessä yhteisön osassa riittää epäämisen perusteeksi.

9 Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 30 ja 31 kohdassa, ettei ole tarpeen lausua asetuksen N:o 40/94

7 artiklan 1 kohdan c alakohdan vastaisuutta koskevasta kanneperusteesta, koska merkkiä ei voida rekisteröidä yhteisön tavaramerkiksi, jos yksikin 7 artiklan 1 kohdassa — tässä tapauksessa 1 kohdan b alakohdassa — luetelluista ehdottomista hylkäysperusteista soveltuu kyseessä olevaan merkkiin.

10 Neljänneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa väitteen, joka koski SMHV:n harkintavallan väärinkäyttöä, toteamalla, ettei asiassa ole esitetty mitään sellaista objektiivista ja täsmällistä selvitystä, jonka perusteella olisi katsottava, että riidanalainen päätös on tehty yksinomaan tai ainakin olennaisilta osin muiden kuin siinä esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi.

Valitus

11 Valituksessaan DKV vaatii implisiittisesti valituksenalaisen tuomion kumoamista ja riidanalaisen päätöksen sekä tutkinnan suorittaneen virkamiehen tekemän päätöksen kumoamista; yhtiö vaatii lisäksi, että SMHV velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 SMHV vaatii, että valitus hylätään ja DKV velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ensimmäinen valitusperuste

13 Ensimmäisenä valitusperusteenaan DKV esittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa.

Valitusperusteen ensimmäisessä osassa yhtiö väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole määritellyt kriteereitä, joiden mukaan säännöksessä tarkoitetun perusteen rekisteröinnin epäämiseen merkeiltä, "joilta puuttuu erottamiskyky", on oltava määritetty ja rajattu "vähimmäiserottamiskyvyn" olemassaoloon nähden.

14 DKV:n mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt äärimmäisen ankaran arvion tavaramerkin rekisteröimisen edellytyksistä. Tosiasiassa peruste evätä rekisteröinti tavaramerkeiltä, "joilta puuttuu erottamiskyky", voidaan käsittää ainoastaan vähimmäiskriteerein, mikä johtuu 7 artiklan 1 kohdan rakenteesta ja SMHV:n yhdenmukaistamistehtävästä.

15 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa DKV väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jättäneen huomiotta, että yhdistetyn merkin erottamiskykyä arvioitaessa ratkaisevaa on pelkästään kokonaisuudesta syntyvä vaikutelma. Merkin erottamiskykyä ei voida kieltää sillä perusteella, että merkin ainesosat sellaisenaan tarkasteltuina eivät ole erottamiskykyisiä.

16 Merkillä "Companyline" on DKV:n mukaan riittävä erottamiskyky. Jälkiosan "line" ja aineellisen osan "company" muodostama yhdistelmä johtuu suorien ja selkeiden kuvailevien ilmaisujen muodostamasta ilmauksesta, joiden sisällön tämä ilmaus kätkee sisäänsä. Jäsenvaltioissa ja SMHV:nkin käytännössä tällaiset merkit rekisteröidään tavallisesti erottamiskykyisinä tavaramerkkeinä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei kuitenkaan ole havainnut yhdistelmän mahdollistamien merkitysten moninaisuutta.

17 Tämän valitusperusteen osalta SMHV toteaa ensisijaisesti, että DKV:n väitteet ovat lähinnä tosiseikkoja koskevia toteamuksia, jotka eivät ole yhteisöjen tuomioistuimen arvioinnin alaisia muutoksenhaussa. Valitusperuste on siten viraston mielestä jätettävä tutkimatta.

18 Vaihtoehtoisesti SMHV väittää ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin — kuten SMHV itsekin kahdessa asteessa — on päätynyt siihen, että kyseessä olevalta merkiltä puuttuu täysin erottamiskyky. Tämän logiikan mukaisesti kysymys siitä, minkäasteista erottamiskykyä vaaditaan, jotta "vähimmäiserottamiskyvyn" raja ylittyisi, ei enää nouse esiin.

19 Valitusperusteen toisen osan osalta SMHV väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole rikkonut mitään oikeussääntöä. Tässä tapauksessa kyseessä on viraston mukaan sanamerkki, joka muodostuu kahdesta kuvailevasta sanasta, eikä kahden ilmaisun yhdistelmä pidä sisällään mielikuvituksen synnyttämiä osia, jotka ylittävät ilmaisun kuvailevan sisällön. Kuvaileva merkitys on sen mielestä yksiselitteinen ja syntyy välittömästi ilman tarvetta minkäänlaiseen analysointiin.

20 Tältä osin on ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esillä ollut riita koski merkin "Companyline" rekisteröinnin epäämistä sillä perusteella, että merkki ei ollut erottamiskykyinen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis voinut hyvin rajoittua tutkimaan tätä kysymystä, eikä sen ole ollut tarpeen lausua erottamiskyvyn puuttumisen käsitteen mahdollisista rajoista vähimmäiserottamiskyvyn käsitteeseen nähden.

21 Ensimmäisen valitusperusteen toisen osan osalta on ensinnäkin todettava, että tutkimalla, lisääkö kahden yleisnimen yhdistelmä merkkiin jotakin, joka on omiaan antamaan merkille kokonaisuudessaan erottamiskyvyn, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä tulkinnassaan asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdasta.

22 Toiseksi on huomattava, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut tätä kriteeriä konkreettisesti tässä tapauksessa, minkä soveltamisen DKV on riitauttanut, tämä soveltaminen sisältää luonteeltaan tosiseikkoja koskevia arviointeja. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 58 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa korostanut, ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta määrittämään tosiseikaston, lukuun ottamatta tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikaston arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sellaisenaan kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen muutoksenhakuasteena harjoittaman valvonnan piiriin (ks. mm. yhdistetyt asiat C-280/99 P—C-282/99 P, Moccia Irme ym. v. komissio, tuomio 21.6.2001, Kok. 2001, s. I-4717, 78 kohta ja asia C-323/00 P, DSG v. komissio, määräys 25.4.2002, Kok. 2002, s. I-3919, 34 kohta).

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamuksissa ei ole mitään sellaista, joka antaisi olettaa, että sille esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla. Se on huomauttanut valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa, ettei sillä, että sanoista "company" ja "line", jotka ovat tavanomaisessa kielenkäytössä englanninkielisissä maissa, tehdään yhdyssana muuttamatta sanojen ulkoasua tai merkitystä, lisätä merkkiin mitään sellaista, minkä perusteella olisi katsottava, että DKV:n palvelut voitaisiin tämän merkin perusteella — kun sitä tarkastellaan kokonaisuutena — erottaa muiden yritysten palveluista. Tämä päättely ei sisällä mitään, mikä antaisi olettaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla.

24 Väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt tutkimatta yhdistetyn merkin synnyttämän kokonaisvaikutelman (ks. asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan osalta asia C-383/99 P, Procter & Gamble v. SMHV, tuomio 20.9.2001, Kok. 2001, s. I-6251, 40 kohta), ei ole perusteltu. Kuten edellisessä kohdassa on esitetty, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on omistanut merkittävän osan pohdinnoistaan sanoista koostuvan merkin muodostaman kokonaisuuden erottamiskyvyn tutkimiseen.

25 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen valitusperuste

26 Toisella valitusperusteellaan DKV kohdistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen moitteita sen vuoksi, että tämä ei ole arvioinut merkkiä "Companyline" asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla.

27 DKV:n mukaan 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun välttämättömän tarpeen pitää käytettävissä joitakin merkkejä tai joitakin ilmaisuja, joita kaikki toimijat voivat käyttää ("Freihaltebedürfnis"), pitää olla olemassa konkreettisesti eikä vain teoreettisesti. Kyseistä säännöstä on tulkittava ahtaasti, suppeasti ja suojaa edistävästi. Yhtiön mukaan jo SMHV:n käytännöstä seuraa, ettei merkkejä, joiden semanttinen sisältö liittyy rekisteröintihakemuksessa kuvattuihin tavaroihin ja palveluihin vain jossakin suhteessa, jota ei voida etukäteen tarkentaa enempää tai joka on vaikeaselkoinen, eikä merkkejä, jotka viittaavat vain näiden ominaispiirteisiin tai jotka pahimmillaan vain vihjaavat niihin, voida pitää kuvailevina. SMHV:n ei siten olisi pitänyt todeta tässä tapauksessa, että merkki "Companyline" on luonteeltaan kuvaileva.

28 Tältä osin on muistettava, että SMHV:n tutkinnan suorittaneen virkamiehen 17.4.1998 tekemässä päätöksessä nojaudutaan yksinomaan asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaan, kun siinä perustellaan yhteisön tavaramerkiksi rekisteröinnin epäämistä merkiltä "Companyline". Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut valituksenalaisessa tuomiossa rajoittua tutkimaan riidan pelkästään tämän säännöksen kannalta katsomalla tuomionsa 30 ja 31 kohdassa, ettei ollut tarpeen lausua 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan

rikkomista koskevasta kanneperusteesta, koska riittävää on, että yksikin 7 artiklan 1 kohdassa luetelluista rekisteröinnin hylkäämisen perusteista on sovellettavissa.

29 Tämä perustelu ei selvästikään sisällä oikeudellista virhettä. Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan sanamuodosta nimittäin ilmenee hyvin selkeästi, että kyseessä olevan merkin yhteisön tavaramerkiksi rekisteröinnin hylkäämiseen riittää, että yksikin tässä säännöksessä mainituista ehdottomista hylkäysperusteista on sovellettavissa.

30 Toinen valitusperuste on näin ollen perusteeton ja samoin hylättävä.

Kolmas valitusperuste

31 Kolmannessa valitusperusteessaan DKV väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ottanut huomioon asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b kohtaa. Yhtiön mukaan säännös on keino korjata asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan suppeaa tulkintaa.

32 Yhtiön mukaan asetuksen 12 artiklan b kohdassa sallitaan epäselvässä tapauksessa "Companylinen" kaltaisen merkin rekisteröinti. Koska säännöksessä varmistetaan, ettei kyseinen merkki estä yleisöä kuvaamasta konkreettisesti

yrityksille vakuutus- ja finanssialan palveluja sanoja "company" ja "line" käyttäen, vastaväite, johon rekisteröinnin kiellon epääminen nojautuu, on perusteeton.

33 Tältä osin on todettava asiakirjoista ilmenevän, että asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b kohtaa koskeva väite on esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vain yhteydessä asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaan, jota DKV:n mukaan on "tulkittava 12 artiklan b kohdan valossa".

34 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi siihen, että rekisteröinnin epääminen oli voitu perustaa asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaan ja että ei siis ollut tarpeen lausua kanneperusteesta, joka koski 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista, se ei tämän vuoksi ollut velvollinen lausumaan viimeksi mainitun säännöksen ja asetuksen 12 artiklan b kohdan suhteesta toisiinsa. Valitusperuste, joka koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut kantaa tältä osin, on siten tehoton.

35 Sikäli kuin DKV on muutoksenhakuvaiheessa halunnut vedota siihen, että asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b kohtakin on keino korjata 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan tulkintaa, tämä väite on uusi peruste, joka on ensi kerran esitetty haettaessa muutosta yhteisöjen tuomioistuimelta ja joka tästä johtuen on jätettävä tutkimatta (ks. asia C-467/00 P, Euroopan keskuspankin henkilöstökomitea ym. v. Euroopan keskuspankki, määräys 13.9.2001, Kok. 2001, s. I-6041, 22 kohta).

36 Kolmas valitusperuste on siis hylättävä.

Neljäs valitusperuste

37 Neljännen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa DKV väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen soveltaneen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 2 kohtaa merkkiin "Companyline" ottamatta huomioon kansallisten viranomaisten omaksumaa kantaa vastaavien rekisteröintien yhteydessä jäsenvaltioissa. Valittaja on mielestään esittänyt runsaasti tämän kannan osoittavia seikkoja, erityisesti Ison-Britannian tavaramerkkiviraston näkemyksen, asian käsittelyn yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Todisteet on yhtiön mukaan esitetty siitä, että on lukuisa joukko luokkaan 36 kuuluvia tavaramerkkejä, joissa on pääte "line". Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt sen mielestä väärin perustein nämä todisteet huomiotta.

38 Valitusperusteensa toisessa osassa DKV väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon se, että yleisö tuntee englannin kielen huomattavassa osassa yhteisöä ja että kansalliset tavaramerkkivirastot hyväksyvät englanninkielisen levityksen samalla tavoin kuin yhteisön englanninkielisissä maissa tehdään.

39 Tältä osin on neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta riittävää todeta, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 91 kohdassa, ettei asetuksessa N:o 40/94 ole säännöstä, jossa velvoitettaisiin SMHV päätymään samaan lopputulokseen kuin kansalliset viranomaiset vastaavassa tapauksessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei siten voida katsoa tehneen tältä osin oikeudellista virhettä.

40 Neljännen valitusperusteen toisen osan osalta puolestaan SMHV on aivan perustellusti painottanut asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 2 kohdan sanamuodosta seuraavan, että merkin rekisteröinti on evättävä, jos se on luonteeltaan kuvaileva tai jos sillä ei ole erottamiskykyä jonkin jäsenvaltion kielellä, vaikka se olisikin rekisteröitävissä toisessa jäsenvaltiossa. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, ettei kyseisellä merkillä ollut erottamiskykyä englanninkielisissä maissa, sen ei selvästikään ollut tarpeen pohtia sitä vaikutelmaa, jonka merkki saattoi synnyttää yhteisön muita kieltä puhuville.

41 Tästä seuraa, että neljännen valitusperusteen molemmat osat ovat vailla perusteita ja että valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Viides valitusperuste

42 Viidennessä valitusperusteessaan DKV väittää SMHV:n käyttäneen harkintavaltaansa väärin, koska tämä on esillä olevaan asiaan rinnastettavissa tapauksissa rekisteröinyt muita merkkejä, joissa on pääte "line", kuten "Moneyline", "Cashline", "Immoline" ja "Combiline". SMHV ei siten evätessään rekisteröinnin merkiltä "Companyline" ole piitannut omista rekisteröintiperiaatteistaan ja tutkintaohjeistaan. Yhtiön mukaan syy siihen, että SMHV toimi tällä tavoin, piilee luultavasti siinä, että tämä halusi estää sellaisten tavaramerkkien, joissa on pääte "line", kasaantumisen kantajalle, mikä on harkintavallan väärinkäyttöä.

43 SMHV taas väittää, että kyse on tosiseikkoja koskevista puhtaista olettamuksista, jotka on jo esitetty samalla tavalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Tämä totesi viraston mukaan aivan oikein, ettei asiassa ole esitetty mitään sel-

laista objektiivista ja täsmällistä selvitystä, jonka perusteella olisi katsottava, että riidanalainen päätös on tehty yksinomaan tai ainakin olennaisilta osin muiden kuin siinä esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi.

44 Tältä osin on riittävää todeta, että DKV vain toistaa samat tosiseikkoja koskevat väitteet kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämättä valituksenalaista tuomiota koskevia konkreettisia väitteitä. Tällainen valitus on tosiasiassa vaatimus, jolla pyritään ainoastaan saamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aikaisemmin esitetty kanne uudelleen tutkittavaksi, mikä ei kuitenkaan EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. em. asia DSG v. komissio, määräyksen 54 kohta).

45 Viidennen valitusperusteen osalta puuttuvat siten tutkittavaksi ottamisen edellytykset, joten se on jätettävä tutkimatta.

46 Edellä todetusta seuraa, että DKV:n esittämät valitusperusteet on joko jätettävä tutkimatta tai hylättävä perusteettomina. Näin ollen valitus on kokonaisuudessaan hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

47 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan — jota sovelletaan muutoksenhakumenettelyssä 118 artiklan nojalla — mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska SMHV on vaatinut DKV:n velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja tämä on hävinnyt asian, DKV on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitus hylätään.**

2) **DKV Deutsche Krankenversicherung AG velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Jann von Bahr Wathelet

Timmermans Rosas

Julistettiin Luxemburgissa 19 päivänä syyskuuta 2002.

R. Grass P. Jann

kirjaaja viidennen jaoston puheenjohtaja